

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie **T. M.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Dariusza Kuberskiego,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 8 stycznia 2025 r.,

kasacji wniesionej przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 grudnia 2023 r., sygn. akt IX Ka 296/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie

z dnia 4 lutego 2022 r., sygn. akt VIII K 818/14,

1. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do T. M. i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie w postępowaniu odwoławczym;

2. nakazuje zwrot T. M. opłaty kasacyjnej.

Kazimierz Klugiewicz

Jerzy Grubba

Włodzimierz Wróbel

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 4 lutego 2022 r. (sygn. akt VIII K 818/14) uznano T. M. oskarżonego o to, że:

1. w okresie od dnia 14-20 września 2010r w W. i w miejscowości Z. , działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą doprowadził P. SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12609zł w ten sposób, że podczas prowadzonego przez przedstawicieli tego zakładu ubezpieczeń z wniosku M. U. postępowania likwidacyjnego nr [...] wynikającego z umowy ubezpieczenia AC nr PK [...] i zdarzenia z dnia 14.09.2010 r. objętego tym ubezpieczeniem, będąc jednocześnie upoważnionym przez M. U. do otrzymania odszkodowania z tego tytułu, wprowadził ich w błąd co do rozmiaru i charakteru szkody w należącym do M. U. pojeździe marki [...] nr rej [...], czym spowodował uznanie roszczeń i wypłatę odszkodowania w ww. wysokości, czyniąc sobie z wyżej opisanego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. w okresie od dnia 7-10 listopada 2010 r. w W. 1 , działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą doprowadził P. SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9 701,75 zł w ten sposób, że podczas prowadzonego przez przedstawicieli tego zakładu ubezpieczeń z jego wniosku i na jego rzecz postępowania likwidacyjnego nr [...]1. wynikającego z umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych o nr [...]1. i zdarzenia z dnia 6.11.2010 r. objętego tym ubezpieczeniem obowiązkowym, wprowadził ich w błąd co do okoliczności, powstania, rozmiaru i charakteru szkody w należącym do niego pojeździe marki [...] nr rej W.2., przedkładając

jednocześnie do akt postępowania likwidacyjnego jako autentyczny podrobiony dokument „informacja o numerze konta” opatrzone podrobionym swoim podpisem, czym spowodował uznanie roszczeń i wypłatę odszkodowania, czyniąc sobie z wyżej opisanego przestępstwa stałe źródło dochodu tj o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. w okresie od dnia 26-29 listopada 2010 r. w W. 1 , działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. C. doprowadził P. SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12 637,73zł w ten sposób, że podczas prowadzonego przez przedstawicieli tego zakładu ubezpieczeń z wniosku L. P. a faktycznie na rzecz M. C. postępowania likwidacyjnego nr [...] wynikającego z umowy ubezpieczenia AC nr [...] i zdarzenia z dnia 26.11.2010 r. objętego tym ubezpieczeniem, przekazał do wniosku o wypłatę odszkodowania z AC jako dane sprawcy kolizji drogowej dane otrzymane od M. C. , wprowadził ich w błąd co do okoliczności, rozmiaru i charakteru szkody w należącym do L. P. pojeździe marki [...] nr rej [...] czym spowodował uznanie roszczeń i wypłatę odszkodowania, a następnie tak uzyskane przez M. C. od pokrzywdzonego zakładu ubezpieczeń odszkodowanie otrzymał od niego w gotówce, dając M. C. jako wynagrodzenie za współudział w tym czynie zabronionym możliwość uczestniczenia w imprezie towarzyskiej oraz konsumpcji w nieustalonym lokalu gastronomicznym oraz pieniądze w kwocie 1000zł czyniąc sobie z wyżej opisanego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. w okresie od dnia 1 grudnia 2010 do 7 lutego 2011 r. w W. 1 , działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. C. poprzez wprowadzenie przedstawicieli P. SA w toku prowadzonego przez nich postępowania likwidacyjnego nr [...] w błąd co do faktu zaistnienia zdarzenia stanowiącego podstawę wypłaty odszkodowania z tytułu zawartej w dniu 17.12.2010 r. w III Oddziale P. w W. 1 umowy ubezpieczenia AC nr [...]2.

zarejestrowanego na dane M. C. pojazdu marki [...]1. nr rej [...] poprzez wykorzystanie okoliczności, że M. C. w dniu 29 stycznia 2011 r. w KP [...] zawiadomił o przestępstwie kradzieży z włamaniem zarejestrowanego na jego dane ww samochodzie oraz tej okoliczności, że ww złożył zeznanie mające służyć za dowód w prowadzonym przez Komisariat Policji postępowaniu przygotowawczym sygn. [...] i będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę, opisując okoliczności rzekomej kradzieży z włamaniem, wiedząc, że takiego czynu nie popełniono, a także poprzez wykorzystanie okoliczności, że w dniu 4 lutego 2011 r. w Urzędzie Miejskim w S., pod rygorem odpowiedzialności karnej M. C. złożył fałszywe oświadczenie, o którym mowa w art. 79 ust 1 pkt 2 ustawy prawo o ruchu drogowym, o tym, że ww pojazd utracił w wyniku przestępstwa, wiedząc, że przestępstwo to nigdy nie zaistniało, będąc upoważnionym przez M. C. w dniu 7.02.2011 r. do otrzymania odszkodowania z tytułu ww umowy ubezpieczenia AC na swój rachunek bankowy, doprowadził P. SA do uznania niezasadnych roszczeń a przez to do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 29000zł, czyniąc sobie z wyżej opisanego przestępstwa stałe źródło dochodu , tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 233 § I k.k. w zb z art. 238 k.k. w zb z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

5. w okresie od dnia 2-6 grudnia 2010 r. w W. 1 , działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. C. doprowadził P. SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9 673,53 zł w ten sposób, że podczas prowadzonego przez przedstawicieli tego zakładu ubezpieczeń z wniosku i na jego rzecz postępowania likwidacyjnego nr [...] wynikającego z umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych o nr [...] i zdarzenia z dnia 2.12.2010 r. objętego tym ubezpieczeniem obowiązkowym, przekazując ww zakładowi ubezpieczeń uzyskane od M. C. dane jego ojca i zarejestrowanego na niego pojazdu [...]3. nr [...]3. jako sprawcy ww kolizji drogowej, wprowadził ich w błąd co do okoliczności powstania, rozmiaru i charakteru szkody w swoim pojeździe

marki [...] nr rej [...], czym spowodował uznanie roszczeń i wypłatę odszkodowania, a następnie tak uzyskane odszkodowanie odebrał w gotówce od M. C. , dając mu w zamian, jako wynagrodzenie za współudział w tym czynie zabronionym możliwość uczestniczenia w imprezie towarzyskiej oraz konsumpcji w nieustalonym lokalu gastronomicznym oraz pieniądze w kwocie 1 200zł czyniąc sobie z wyżej opisanego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

6. w okresie od dnia 4-7 marca 2011 r. w W. 1 , działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. J. doprowadził P. SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7 671,53zł w ten sposób, że podczas prowadzonego przez przedstawicieli tego zakładu ubezpieczeń z wniosku rzekomo M. K. postępowania likwidacyjnego nr [...] wynikającego z umowy ubezpieczenia AC nr [...] i zdarzenia z dnia 4.03.2011 r. objętego tym ubezpieczeniem obowiązkowym, wprowadził ich w błąd, przedkładając jako autentyczny dokument „upoważnienie do wypłaty odszkodowania” opatrzony podrobionym podpisem M. K. , użytym przez siebie w chwili zdarzenia pojeździe marki [...]1. W.5, czym spowodował uznanie roszczeń i wypłatę odszkodowania, czyniąc sobie z wyżej opisanego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

7. w okresie od dnia 20 grudnia 2011 r. do dnia 18 stycznia 2012 r. w W. 1 , działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. J. i A. W. doprowadził P. SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 21052,01 zł w ten sposób, że podczas prowadzonego przez przedstawicieli tego zakładu ubezpieczeń z wniosku A. W. i rzekomo na rzecz M. M. , a faktycznie na rzecz A. J. , postępowania likwidacyjnego nr [...] wynikającego z umowy ubezpieczenia AC nr [...] i zdarzenia z dnia 20.12..2011 r. objętego tym ubezpieczeniem, przy wykorzystaniu tej

okoliczności, że A. J. wprowadził ich w błąd poprzez złożenie do akt ww postępowania likwidacyjnego jako autentycznego upoważnienia do wypłaty odszkodowania, opatrzonego podrobionym podpisem M. M. co do rozmiaru i charakteru szkody w należącym do M. M. pojeździe marki [...]4. nr rej W.6., czym spowodował uznanie roszczeń i wypłatę odszkodowania a owo przyznane odszkodowanie przyjął na prowadzony na jego rzecz rachunek bankowy, tj o czyn z art 286 § 1 k.k. w zb z art 270 § 1 k.k. w zb z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

- za pierwszy czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r. skazano go i wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- za drugi czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazano go i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- za trzeci czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r. skazano go i wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czwarty czyn na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 233 § 1 k.k. w zb z art. 238 k.k. w zb z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazano go i na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- za piąty czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r. skazano go i wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- za szósty czyn na podstawie 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazano go i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- za siódmy czyn na podstawie 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazano go i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono T. M. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pobawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 26.05.2014 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu T. M. za każdy z czynów kary 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł; na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 15.04.2016 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę łączną 300 stawek dziennych grzywny po 20 zł. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec T. M. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz P. SA kwoty 47664,1 zł.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2023 r. (sygn. akt IX Ka 296/23) w stosunku do oskarżonego utrzymano wyrok w mocy dokonując jedynie zmiany w zakresie czynu nr 6 (ustalenie, że dopuścił się go z inną ustaloną osobą) oraz czynu nr 7 (ustalenie, że czynu tego dopuścił się wraz z A. W. i inną ustaloną osobą).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasacje wnieśli obrońcy skazanego.

Adwokat Ł. B. wyrokowi zarzucił *„rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie prawa procesowego:*

- art. 5 § 2, art. 7, art. 410, art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - wynikające z oparcia wyroku wyłącznie na dowodach dla oskarżonego niekorzystnych, przy jednoczesnym pominięciu dowodów przemawiających za rzeczywistym zaangażowaniem T. M. w działalność współoskarżonych bez należytego przedstawienia takiego stanowiska w uzasadnieniu wyroku,*
- art. 457 KPK i art. 433 k.p.k. przez nieustosunkowanie się Sądu odwoławczego do wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w apelacji T. M. , a przede wszystkim podnoszonych zarzutów w zakresie wątpliwości dotyczących świadomości T. M. dotyczącej działalności A. J. i M. C. oraz uchylenia się przez Sąd od możliwości weryfikacji zeznań M. C. .”*

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie raz wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa oraz o przekazanie sprawy T. M. do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Adwokaci A. N. i A. B. wyrokowi zarzucili:

„I. rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego, tj. art. 25 § 1 pkt 2) k.p.k. w zw. z art. 35 § 1 k.p.k. poprzez orzekanie w I instancji przez sąd niższego rzędu - Sąd Rejonowy dla Warszawy- Mokotowa w Warszawie - w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu - Sądu Okręgowego w Warszawie, co wprost wnika z wartości szkody wyrządzonej pokrzywdzonej spółce Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Spółka Akcyjna (dalej jako: P. S.A.). Akt oskarżenia wniesiony przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie ujmował 27 (dwadzieścia siedem) osób, w tym podsądnego A. J. , któremu zarzucono popełnienie 31 (trzydziestu jeden) czynów

inkryminowanych, których łączna wartość szkody znacznie przekroczyła kwotę 200.00,00 (słownie: dwieście tysięcy 00/100) złotych, co - z uwagi na znaczną wartość mienia objętego zarzutami chociażby do tej osoby, jak również jedność podmiotu pokrzywdzonego - winno obejmować kwalifikacją czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., a co przy wniesieniu aktu oskarżenia powinno stanowić z urzędu podstawę do uznania się przez sąd rejonowy jako niewłaściwy rzeczowo do rozpoznania sprawy w jakimkolwiek zakresie (w tym chociażby do podejmowania decyzji w zakresie wyłączenia poszczególnych osób do odrębnego postępowania) i niezwłocznego przekazania sprawi- do sądu okręgowego celem rozpoznania przedmiotu sprawy jako właściwego rzeczowo, co zgodnie z art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. stanowi w niniejszym przypadku bezwzględną przyczynę odwoławczą ;

II. w zakresie czynu numer 4 - rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 233 § 1 k.k. w zb z art. 238 k.k. w zb z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. poprzez błędne zastosowanie w sytuacji, gdy Skazany nie wypełnił znamion wskazanych przestępstw, co wynika z materiału dowodowego, jak również bezpośrednio z opisu zarzutu numer 4. Literalne brzmienie wspomnianego czynu oraz materiał dowodowy wprost wskazują, że to M. C. w dniu 29 stycznia 2011 roku w Komendzie Policji W. zawiadomił o przestępstwie kradzieży z włamaniem zarejestrowanego na jego dane samochodu marki [...]1. numer rejestracyjny [...]1. oraz złożył zeznania mające służyć za dowód w prowadzonym przez komisariat policji postępowaniu przygotowawczym sygn. [...] i będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę, opisując okoliczności rzekomej kradzieży z włamaniem, wiedząc że takiego czynu nie popełniono, a także w dniu 4 lutego 2011 r. w Urzędzie Miejskim w Słupsku pod rygorem odpowiedzialności karnej M. C. złożył fałszywe oświadczenie, o którym mowa w artykule 79 ust 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym o tym, że wyżej wskazany pojazd utracił w wyniku przestępstwa wiedząc, że przestępstwo to nigdy nie zaistniało, a następnie zgłosił szkodę do towarzystwa ubezpieczeniowego, wskazując samodzielnie dane do wypłaty środków, co skutkowało pełnym wypełnieniem znamion opisanych czynów inkryminowanych wyłącznie poprzez działanie M. C. (bez udziału osób trzecich), a co przy braku

jakiegokolwiek udziału T. M. - w tym podjęcia jakichkolwiek działań w rzeczonym zakresie i przy prawidłowo poczynionych ustaleniach stanu faktycznego stanowi o braku wypełnienia przez w/wymienionego znamion zarzucanych w niniejszym punkcie czynów;

III. w zakresie czynu nr 7 - rażąco obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 270 § 1 k.k. w zb z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. poprzez błędne zastosowanie w sytuacji, gdy Skazany nie wypełnił znamion wskazanych przestępstw, co wynika z materiału dowodowego, jak również bezpośrednio z opisu czynu nr 7. Literalne brzmienie zarzutu oraz materiał dowodowy ujawnia, że podczas prowadzonego przez przedstawicieli P. S.A. z wniosku A. W. i rzekomo na rzecz M. M. , a faktycznie na rzecz A. J. , postępowania likwidacyjnego nr [...] wynikającego z umowy ubezpieczenia AC nr [...] i zdarzenia z dnia 20.12.2011 r. objętego tym ubezpieczeniem to A. J. wprowadził Pokrzywdzonego w błąd poprzez złożenie do akt ww. postępowania likwidacyjnego jako autentycznego upoważnienia do wypłaty odszkodowania, opatrzonego podrobionym podpisem M. M. co do rozmiaru i charakteru szkody w należącym do M. M. pojeździe marki [...]4. nr rej X. , czym spowodował uznanie roszczeń i wypłatę odszkodowania, co w sposób jednoznaczny i oczywisty wskazuje na brak jakiegokolwiek udziału i brak podjęcia jakichkolwiek działań sprawczych przez T. M. w niniejszym zakresie, które to działania nie skutkowałyby wypłatą nienależnego świadczenia, nie zabezpieczono w toku postępowania żadnych innych dowodów przemawiających za odmienną tezę, co determinuje do uznania, iż błędnie w rzeczonym zakresie przypisano spełnienie znamion wskazanych czynów inkryminowanych przez T. M. ;

IV. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. poprzez błędne zastosowanie w sytuacji, gdy Skazany nie wypełnił znamion wskazanych przestępstw, co wynika z materiału dowodowego, a także bezpośrednio z opisu zarzutu tj.:

1) co do czynu nr 3 - z opisu zarzucanego czynu oraz materiału dowodowego wynika, że postępowanie likwidacyjne P. S.A. prowadzone było z wniosku L. P. , a

rzekomym drugim uczestnikiem zdarzenia drogowego miał być M. C. (tom 56: k. 5-7). Odszkodowanie z ubezpieczenia AC zostało wypłacone na konto należące do M. C. w kwocie 12.637,73 zł (tom 56: k.12-15, k. (7- upoważnienie do wypłaty odszkodowania). Z opisu zarzutu i materiału dowodowego nie wynikają czynności sprawcze skazanego T. M. , tj. jakie in concrete działania podjął w przedmiotowym zakresie w/wymieniony, a które to czyny miały skutkować wprowadzeniem w błąd pokrzywdzonego ubezpieczyciela - P. S.A., a następnie wypłata nienależnego świadczenia, jak również nie zdeponowano w aktach postępowania dowodów świadczących o działaniu w porozumieniu z wymienionymi w zarzucie osobami;

2) co do czynu nr 6 - z opisu zarzucanego czynu oraz materiału dowodowego wynika, że postępowanie likwidacyjne P. S.A. prowadzone było z wniosku M. K. (tom 84- k. 1-5). Odszkodowanie z ubezpieczenia AC zostało wypłacone na konto należące do T. M. w kwocie 7.671,53 zł (tom 84: k. 26-50). Z opisu zarzutu i materiału dowodowego nie wynikają czynności sprawcze skazanego T. M. tj. jakie in concrete działania podjął w przedmiotowym zakresie w/wymieniony, a które to czyny skutkowały wprowadzeniem w błąd pokrzywdzonego ubezpieczyciela - P. S.A., a następnie wypłata nienależnego świadczenia. Bezspornym jest, że T. M. nie zainicjował postępowania likwidacyjnego i wypłaty odszkodowania. Jego dane występują jedynie w kontekście upoważnienia do wypłaty odszkodowania, na których przedłożenie przez M. K. nie miał wpływu, jak również uprzedniej wiedzy, nie znając w/wspomnianej osoby, co potwierdza prawidłowo w tym zakresie ustalony stan faktyczny.

V. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 12 § 1 k.k. (co do wszystkich czynów) poprzez:

1) błędne zastosowanie przejawiające się nieuprawnionym przyjęciem, iż w niniejszym stanie faktycznym czyn ciągły opiera się wyłącznie na działaniach związanych z poszczególnym zdarzeniem i na tej podstawie wymierzenie T. M. 7 (siedmiu) kar jednostkowych w wymiarze po 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności za każdy z zarzucanych czynów w sytuacji gdy uwzględniając krótki odstęp czasu pomiędzy poszczególnymi zdarzeniami wynikającymi z zarzucanych

czynów, tożsamy schemat działania, oraz jedność pokrzywdzonego Sąd orzekający w sprawie zobligowany był do dokonania konwalidacji kwalifikacji prawnej zaproponowanej przez oskarżyciela aktem oskarżenia oraz opisu czynu w ten sposób, że stypizowanych 7 (siedem) zarzutów winien uznać jako jeden czyn, wymierzając jedną karę nie zaś 7 (siedem) kar jednostkowych łącząc powyższe węzłem kary łącznej;

2) uznanie T. M. za winnego popełnienia siedmiu czynów zabronionych polegających na dokonaniu przestępstwa oszustwa w warunkach czynu ciągłego, pomimo braku przedstawienia jakichkolwiek argumentów i dowodów przemawiających za tym, iż Skazany obejmował zamiarem chęć bądź godził się na popełnienie czynów za które został skazany w warunkach czynu ciągłego.

VI. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 zd. 1 EKPCz w zw. z art. 2 ust. 1 Protokołu nr 7 do EKPCz z dnia 22 listopada 1984 roku (Dz. U. z 2003 r., Nr 42, poz. 364) polegającą na braku rozpoznania bądź nienależytym rozpoznaniu wskazanych poniżej zarzutów, zawartych w apelacji obrońcy T. M. - adw. Ł. B. poprzez zupełne pominięcie bądź nieuwzględnienie istotnych okoliczności podniesionych w tych zarzutach i w związku z tym ich wszechstronnego oraz rzetelnego rozważenia, a nadto ustosunkowanie się przez Sąd Odwoławczy do przedmiotowych zarzutów w sposób ogólnikowy i wybiórczy, sprowadzający się w większości do powtórzenia argumentacji Sądu I instancji, przy jednoczesnym zaniechaniu odniesienia się do podniesionych w treści ww. środków odwoławczych okoliczności, które podważają prawidłowość dokonanej przez Sąd meriti oceny materiału dowodowego, z czym wiąże się dokonanie całkowicie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie związanym z ustaleniem tego, czy T. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego, co w konsekwencji doprowadziło do zaniechania wszechstronnej kontroli odwoławczej (instancyjnej) zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i miało wpływ na jego treść z uwagi na doniosłość tych okoliczności z punktu widzenia wypełnienia znamion czynu przypisanego Podsądnemu, a czego konsekwencją stało się pozbawienie

Skazanego prawa do rzetelnego rozpoznania Jego sprawy w postępowaniu odwoławczym;

VII. rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie, a w konsekwencji oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania M., prawomocnie skazanego i uznanie przez Sąd Odwoławczy, iż wniosek zmierza w oczywisty sposób do przedłużania postępowania. Sąd wskazał, iż wyrok skazujący w stosunku do M. C. zapadł w dniu 22 marca 2022 roku, zaś wyrok Sądu I instancji w stosunku do T. M. w dniu 4 lutego 2022 roku, a więc istniała wystarczająca ilość czasu do złożenia „oświadczeń co do konieczności zmiany swoich depozycji, czy konieczność ponownego przesłuchania, w szczególności uwzględnić należy fakt, iż wyrok wobec M. C. 'przesądzający o winie nie został przez niego zaskarżony”, w sytuacji gdy dany wniosek dowodowy ma znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, tym bardziej, iż M. C. zmieniał swoje depozycje w trakcie postępowania, a jedynym dowodem wskazanym przez Sąd na popełnienie przez T. M. czynów wskazanych w zarzutach nr 3 i 4 są właśnie zeznania wskazanej osoby;

VIII. rażącą obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k.

IX. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy przez Sąd Odwoławczy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia Sądu I instancji, wydanego z rażącym uchybieniem przepisom art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd meriti oceny i następnie przyjęcie ustaleń faktycznych w oparciu jedynie o kopie dokumentów zawierających rzekome podpisy T. M. ;

X. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 440 k.p.k. poprzez brak przeprowadzenia kontroli odwoławczej z urzędu, poza granicami sformułowanych zarzutów przez obronę, co skutkowało zaistnieniem szeregu rażących uchybień procedury karnej oraz błędami w ustaleniach faktycznych. Opisane powyżej zarzuty w konfrontacji z uzasadnieniami zapadłych orzeczeń i zebrany materiał dowodowy dowodzą, iż doszło do ustalenia winy T. M. jedynie na podstawie poszlakowych, niepełnych dowodów i wielu niedopuszczalnych domniemań. Sam wadliwy opis zarzutów z aktu oskarżenia w stosunku do T. M. , które nie zostały konwalidowane na etapie postępowania jurysdykcyjnego m.in. przejawiające się brakiem wskazania na czym miało polegać wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego podmiotu in concreto przez T. M. oraz wskazanie podejmowanych przez niego działań, czy też dowodowe wykazanie działania w porozumieniu z innymi osobami stanowi o braku wypełnienia znamion zarzucanego czynu inkryminowanego, a tym samym o konieczności uchylenia bądź zmiany orzeczenia jako dotkniętego wadą i nieodpowiadającego obowiązującemu prawu.”

Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu jako sądowi pierwszej instancji.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w zakresie zarzutu braku rozpoznania apelacji poza granicami zarzutów na podstawie art. 440 k.p.k.

Nie ma racji skarżący, że w sprawie zmaterializowała się bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. Sąd okręgowy jest właściwy, gdy rozpoznaje sprawię o przestępstwo z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 lub 2 k.k.

W niniejszej sprawie taka kwalifikacja nie została przyjęta w akcie oskarżenia w odniesieniu do skazanego, ani też nie został on skazany za przestępstwo oszustwa względem mienia o znacznej wartości.

Z uwagi na uchylenie wyroku przez uwzględnienie zarzutu nr X z kasacji obrońców oskarżonego, rozpoznanie pozostałych byłoby przedwcześnie.

Sąd odwoławczy utrzymując wyrok skazujący T. M. w mocy wydał wyrok rażąco niesprawiedliwy z uwagi na brak dostrzeżenia z urzędu, że ani w sentencji wyroku Sądu I instancji, ani też w jego uzasadnieniu nie udowodniono w istocie na czym polegać miało współdziałanie oskarżonego z innymi osobami. Nadmienić należy, że mimo, iż uzasadnienie wyroku Sądu I instancji zostało sporządzone na urzędowym formularzu, jest ono mało czytelne.

W części, gdzie Sąd omawia fakty uznane za udowodnione (s. 34-50 wyroku) tylko w dwóch przypadkach opisuje na czym polegało zachowanie T. M. (osobiste zgłoszenie szkody do PZU), a w pozostałych nadmienia jedynie, że np. T. M. był upoważniony do odbioru odszkodowania (postępowanie likwidacyjne ze zgłoszenia M. U. z dnia 15 września 2010 r. oraz ze zgłoszenia M. K. z marca 2011 r.) albo, że T. M. był organizatorem wyłudzenia dokonanego przez M. C. , którego miał do tego namówić. W żadnym miejscu Sąd nie precyzuje jednak na czym miało polegać współdziałanie z innymi osobami (ustalonymi bądź nie), uzasadniające przyjęcie ostatecznej kwalifikacji współsprawstwa do oszustwa, a nie pomocnictwa, podżegania, czy chociażby prania pieniędzy lub paserstwa.

W kolejnej części uzasadnienia (pkt 1.1 – dowody będące podstawą ustalenia faktów) Sąd w odniesieniu do T. M. także nie prezentuje jakie dowody i ustalenia faktycznie stały się podstawą dla przyjęcia jego działania wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Co do czynu nr 1 przytoczono jedynie ustalenia biegłego względem rozbieżności w uszkodzeń samochodu [...] ze zgłoszeniem. Podobnie niewiele więcej zawierają rozważania co do czynu nr 7 – ponad omówienie opinii biegłego, Sąd wspomina jedynie o tym, że na upoważnieniu do wypłaty odszkodowania znajdował się podrobiony podpis M. M. , który zeznał, że nie zna T. M. . Odnośnie do czynu nr 2 Sąd jedynie wskazał, że faktycznie doszło do kolizji z

autem T. M. , ale sprawca kolizji zaprzeczył, by spowodował tak istotne szkody, jakie wynikały ze zgłoszenia. W zakresie czynu nr 3 Sąd wskazał, że M. C. przyznał się do przestępstwa wyłudzenia odszkodowania i wyjaśniał, że to T. M. namówił go do zgłoszenia fikcyjnej stłuczki. Podobne ustalenie (namówienie do wyłudzenia odszkodowania) ma miejsce co do czynu nr 4. Zaś gdy chodzi o czyn nr 5 Sąd wskazał, że biegły ustalił, że opis uszkodzeń autorstwa T. M. nie był adekwatny do zadeklarowanego przebiegu rzekomej stłuczki.

W części uzasadnienia, gdzie Sąd omawia podstawy prawne wyroku co do czynów nr 1, 2, 3, 5 i 6 wskazuje jedynie, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w ten sposób doprowadził P. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Zdaniem Sądu „oskarżeni podejmowali działania zmierzające do osiągnięcia korzyści majątkowej - uzyskania wyższego odszkodowania, poprzez przedstawianie do oględzin tych części auta, które nie uległy zniszczeniu bądź takich, których w ogóle nie było w pojeździe w chwili zawierania umowy ubezpieczenia (np. poduszki powietrzne, które wg biegłego nie mogły wybuchnąć w poszczególnych kolizjach), deklarowanie - podczas zgłaszania roszczeń - uszkodzeń, które w ogóle nie zaistniały, a zatem działali tak, by utwierdzić, poprzez wprowadzenie w błąd pracowników ubezpieczyciela, że roszczenia są słuszne i powstały w warunkach objętych ochroną ubezpieczeniową.” W odniesieniu do czynu nr 4 Sąd wskazał tylko, że oskarżony wykorzystał zgłoszenie kradzieży pojazdu przez M. C. i doprowadził P. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Nie wskazał co konkretnie to wykorzystanie oznaczało.

Z uwagi na przyjętą ostatecznie kwalifikacją prawną przypisanych oskarżonemu czynów, pamiętać należy, że kluczowym elementem koniecznym dla przyjęcia współsprawstwa do przestępstwa jest realizacja znamion poprzez wspólne wykonywanie znamion konkretnego typu czynu zabronionego. Aby można było mówić o współsprawstwie, porozumienie z inną osobą musi zostać zawarte przed wspólną realizacją znamion czynu zabronionego, lub przynajmniej w momencie tej realizacji. Przyjęcie konstrukcji współsprawstwa nie zwalnia sądu orzekającego w sprawie z obowiązku precyzyjnego wskazania konkretnych zachowań oskarżonych,

które mają być kwalifikowane, jako „wspólna” realizacja znamion czynu zabronionego w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. Podkreśla się również, że nawet jeśli współsprawstwo nie musi polegać na realizacji znamion czasownikowych zawartych w opisie typu czynu zabronionego, to w każdym przypadku wymaga to, aby sprawca podjął działanie, które w ramach uzgodnienia było niezbędnym lub istotnym warunkiem dla realizacji przez innego współsprawcę znamion czynności wykonawczej zawartych w danym typie czynu zabronionego. Zatem współsprawstwo nie może ograniczać się wyłącznie do biernego obserwowania działań innej osoby, która realizuje znamiona typu czynu zabronionego, nawet jeśli towarzyszy temu pełna świadomość karalności takiego zachowania oraz akceptacja dla niego (zob. Wyrok SN z 8.12.2011 r., II KK 162/11, OSNKW 2012, nr 3, poz. 28., Wyrok SN z 23.10.2014 r., IV KK 171/14, LEX nr 1551678, Wyrok SN z 15.12.2011 r., III KK 193/11, LEX nr 1119509, Wyrok SN z 21.12.2011 r., III KK 208/11, LEX nr 1119511). Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela powyższy sposób wykładni art. 18 § 1 k.k. Zgodnie z fundamentalną zasadą odpowiedzialności karnej, konieczne jest jednoznaczne i indywidualne udowodnienie winy sprawcy. Realizacja zarzucanych znamion konkretnego typu czynu zabronionego musi mieć swoją podstawę w unikalnym w konkretnej sprawie materiale dowodowym. Oczywiście z punktu widzenia praktyki procesu karnego jest także to, że często sąd nie dysponuje dowodem bezpośrednim, który w sposób absolutnie jednoznaczny przesądzałby o danym zdarzeniu i jego ocenie prawnej. W takiej sytuacji sąd musi stosować sposoby rozumowania, wyciągania wniosków i oceny jakościowej materiału, którym dysponuje. W uzasadnieniu zaś musi w sposób przekonujący udowodnić, że przyjęta wersja wydarzeń jest tą, co do której nie można w racjonalny sposób przedstawić zarzutów, innych niż czysto polemiczne. Sąd kierować się musi przyjętymi powszechnie kanonami argumentacji i wnioskowań, gdyż wszelkie niedopowiedzenia, czy tzw. skróty myślowe czynią przypisanie winy wadliwym procesowo. Łańcuch powiązań określonych wydarzeń i ocena ich znaczenia w danym kontekście (faktycznym i prawnym) musi poddawać się weryfikacji i nie może zawierać luk, które dopuszczają jako równie lub bardziej prawdopodobną odmienną wersję. Prawo materialne wyznacza to, czego należy poszukiwać w sprawie i w jakim kierunku ogniskować postępowanie dowodowe.

W przypadku współsprawstwa, niezależnie od tego, czy przyjmuje się koncepcję formalno- czy materialno-objektywną, konieczne jest wykazanie istotności konkretnego zachowania w kontekście realizacji znamion typu czynu zabronionego przez innego współdziałającego. Ocena ta musi uwzględniać zawarte porozumienie oraz przekonania pozostałych sprawców. Porozumienie takie cechuje akceptacja wspólnej realizacji znamion typu czynu zabronionego. Może ono mieć charakter formalny lub być jedynie domniemane, wymagając jedynie świadomości wspólnego działania ze strony współsprawców. Porozumienie może zostać zawarte przed popełnieniem czynu zabronionego, ale także w trakcie jego realizacji, gdy do wykonującego znamiona typu czynu zabronionego sprawcy dołącza inna osoba. Dopiero po przystąpieniu do porozumienia lub jego zawarciu zachowania osób w nim uczestniczących mogą być uznane za współsprawstwo. Nie ma zatem możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności karnej za działania pozostałych współsprawców podjęte w ogóle bez przystąpienia do porozumienia i rozpoczęcia przez nich wspólnej realizacji znamion typu czynu zabronionego. Oprócz porozumienia, dodatkowym warunkiem współsprawstwa, który pozwala odróżnić je od pomocy, jest tzw. "animus auctoris", czyli postrzeganie czynu popełnianego wspólnie z innymi osobami jako własnego. Współsprawca musi traktować wszystkie działania objęte porozumieniem jako własne, a nie cudze przedsięwzięcie. Te materialnoprawne wymogi muszą znaleźć odzwierciedlenie w materiale dowodowym oraz jego swobodnej ocenie, dokonywanej w optyce doświadczenia życiowego i zasad logicznego wnioskowania.

W niniejszej sprawie, jak wskazano już wcześniej – takich pogłębionych rozważań zabrakło na etapie pierwszoinstancyjnym, ale także podczas rozpoznawania apelacji. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w kontekście sytuacji, gdy pojawiają się wątpliwości co do autentyczności dowodów, takich jak dokumenty ze sfałszowanym podpisem oskarżonego, ma szczególną powinność wnikliwej analizy materiału dowodowego. W takich okolicznościach, zadaniem sądu odwoławczego staje się precyzyjne wskazanie, jakie konkretne ustalenia faktyczne, oparte na konkretnych źródłach dowodowych, prowadzą do wniosku o zaistnieniu współsprawstwa. Nie wystarczy ogólne stwierdzenie, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu. Sąd ma obowiązek zidentyfikować i opisać konkretne zachowania oskarżonego, które realizują znamiona współsprawstwa polegającego

na warunkowaniu działania innego współsprawcy. Oznacza to, że konieczne jest szczegółowe rozważenie, czy działania oskarżonego przyczyniły się w sposób istotny do realizacji znamion przestępstwa, a jeśli tak, to do realizacji których części tych znamion. Wymaga to od sądu odwoławczego wykazania, w jaki sposób zachowanie oskarżonego – w kontekście dowodów - warunkowało i współkształtowało działania innych osób. Warto w tym miejscu podkreślić, że jeśli w opisie czynu zabronionego nie wskazano wprost, jakie konkretnie zachowania oskarżonego realizują znamiona współsprawstwa, a jedynie posłużono się ogólnym sformułowaniem „wspólnie lub w porozumieniu”, to ustalenia faktyczne, zawarte w uzasadnieniu wyroku, muszą w sposób jednoznaczny wskazać, jakie zachowania sąd uznał za spełniające kryteria teorii materialno-obiektywnej. Oznacza to, że sąd odwoławczy ma obowiązek wykazać, że materiał dowodowy potwierdza, iż konkretne zachowania oskarżonego stanowiły istotny element przyczyniający się do realizacji przestępstwa przez innego współsprawcę, a nie tylko przypadkową obecność w miejscu zdarzenia.

Przepis art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k., normujący strukturę wyroku skazującego, nie wymaga, aby w opisie przypisanego czynu przytaczano *expressis verbis* ustawowe brzmienie wszystkich znamion czynu zabronionego. Wymogiem jest natomiast to, aby określenie przypisanego czynu było dokładne, a kwalifikacja prawna była efektem subsumcji ustalonych faktów pod właściwy przepis prawa materialnego. Zgodnie z art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. każdy wyrok powinien zawierać przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu. Z kolei wyrok skazujący, w myśl § 2 pkt 1 tego artykułu, powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Dokładne określenie zarzucanego, a następnie przypisanego oskarżonemu przestępstwa, powinno zawierać, poza wskazaniem czasu i miejsca jego popełnienia, niezbędny z punktu widzenia ustawowych znamion danego przestępstwa opis czynu. Opis ten powinien pomijać fakty i okoliczności nienależące do istoty tego czynu. W praktyce przyjmuje się, że opis czynu powinien odpowiadać pełnemu zespołowi znamion przewidzianych w przepisie określającym dany typ czynu zabronionego, stąd też przy opisie przestępstw popełnionych w ramach współsprawstwa niezbędnym jest odwołanie się do faktu popełnienia danego czynu

wspólnie i w porozumieniu, ewentualnie, gdy jest to możliwe, precyzując rolę każdego ze współsprawców. Zatem wymóg dokładności opisu czynu nie oznacza konieczności powtarzania w opisie czynu elementów, które są oczywiste z przyjętej kwalifikacji prawnej i które zostały przedstawione w uzasadnieniu wyroku. Wystarczy, że opis czynu odzwierciedla znamiona przestępstwa, a uzasadnienie precyzuje rolę oskarżonego i jego wkład w przestępcze działanie.

W ponowny postępowaniu Sąd odwoławczy zobowiązany będzie do rzetelnego rozpoznania apelacji w zakresie wskazanym w niniejszym uzasadnieniu, tj. oceny czy dostatecznie wykazano na czym polegało współdziałanie oskarżonego z innymi osobami w procederze oszukiwania P. S.A.

[J.J.]

[t.n]

Kazimierz Klugiewicz Jerzy Grubba Włodzimierz Wróbel